

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μαρτίου εικοστή,
σφαῖρα κρύα και ζεστή.

*Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι ἀνωσώδεις μὲς ὅσων ψεύτη τὸν ντουινιά.

Ποῦντος ἐξακόσα και πενήντα ἐξήν,
τοῦ βουδοῦ καθένας στέφανον ἄς πλέξη.

***Ἐνα ξαφνικὸ χαμπάρι,
ὁ Ζαήμης δὲν τουμπάρει.**

"Ὅσοις πολέμοις κι' ἂν γίνῃ και ρητορικῆς ἀγῶν
τὸν τραπὸν τὸν μουστακάτο
δὲν θά τὸν κυλίσουν κάτω
μῆτε ζήτημα Προέδρου κι' ἀκυρώσεις ἐκλογῶν.
Ὅλους τοὺς κρατεῖ σ' τὸ κολόν τῆς θαυματουργοῦ παλά-
[μης,
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστατίδες Δυνάμεις.

Κι' ὅσοι νοιάθουνε σεκλίει
γιὰ τὸ δόλιο τὸ Ντοβλέτι,

τὰ μαλλώματα ν' ἀφήσουν, νὰ τραβοῦνε τὰ μαλλιά των,
και νὰ πάρουν ἕνα τοῦδλο γιὰ νὰ ζήνουν τὴν κοιλιά των.
Ὁ Ζαήμης, ὁ Ζαήμης... ὅσα κι' ἂν εἴπῃς κι' ἂν κάμῃς
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστατίδες Δυνάμεις.

"Ἄς λουφαῖξ πᾶς ἀγέλη
γιατι πᾶν χαμὲν ὁ κόποι,
κι' ἡ Κορὼν ἂν δὲν τὸν θέλῃ
μὰ τὸν θέλουν σ' τὴν Εὐρώπη.

Φίλος ὁ Σαλισθοῦρας, κι' ὁ Λουμπὲ ὀδικά του βλάμης,
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστατίδες Δυνάμεις.

Μὴ θεσμῶν σὰς τράνε τύποι,
και σὺ, Κόντη μου Κορφαίτη,
ἄδικα μὲ καρδιοκτύπι
κορτετλάρεις τὸ Παλάτι.

Και σὺ, Κόντη, πρέπει τώρα τὸν Ζαήμη νὰ συνδράμῃς,
ἐπειδὴ τὸ προστατεύουν αἱ προστατίδες Δυνάμεις.

**Ζαήμης ὁ μουστακάλης
κι' ὁ παλαβὸς ὁ Φασοῦλης.**

Ζα. — Μακρὲν μου, φάσμα κι' Ἐρινός,
κοντὰ μὴν ἔρχεται καινίς.

Ποῆς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κτυπᾷς;
λοχίας εἶσαι γιὰ παππᾶς;

Φασ. — Εἶμαι τὸ φάσμα τὸ κρυπτὸν
τῆς γεννητίρας σου τῆς γῆς,
ποῦ σ' τὸνομά σου τὸ σιπτὸν
ἐξώρριζα τοὺς ἐκλογεῖς.

Ζα. — Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὸ ράσσο
κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ σπαθί,
ὅπου κόβει κάθε πράσσο,
ποῦ ἔμπροστά του θά ὄρειθῃ.

Σίμωσε ὅσων μουστακάτο,
ποῦ θλιμμένος σιωπᾶ,
σὲ γνωρίζω και σπαθάτο,
σὲ γνωρίζω και παππᾶ.

*Ἔσμιξαν στρατὸς και κληρὸς ὅσων ἐκλογικὸν ἀγῶνα,
ὁ λοχίας καλυμμαῖος κι' ὁ καλύτερος κορῶνα.
*Ἀπλωσε τὸ μαυρὸ ράσσο, φορὰ τὸ σπαθί και βάρει,
παππᾶς εἶσαι γιὰ πουλᾶρι;

Φασ. — Εἶμαι και παππᾶς και πλάρι και σπαθάτος το-
ὀπαδὸς και δορυφόρος τοῦ Θεοῦ τῆς σιωπῆς. (λεπῆς,
Ὁ στρατὸς μαζὶ κι' ὁ κληρὸς
ὠργανώθησαν προχειρῶς,
και μὲ πλοῦτον ἐγκωμίων ἡ τῶν Καλαθούτων γῆ
τὸν βουδὸν ἐξόμνει πᾶσα,
ὁ λοχίας μὲ τὰ ράσσα
εἶναι μὲ τῆς δράσιώς μας ἐλαχίστ' εἰσαγωγή.

Βάξω τὸ σπαθί σ' τὴν μέση,
φαρδομάνικο φορῶ,
κι' ὅπως θέλω και μ' ἄρῃσει
φανερὰ ψηφοθηρῶ.

Ὁ Ζατήμης δρόμο ἔπηρε,
τὸ Ζουλάπι τὸ ξεφτέρει...
χαίρε σὺ, στρατὲ καὶ κληρέ,
ποὺ πηγαίνεις χέρι χέρι.

Ἡ πατρίς μας ἀνάζη,
ἀδελφώθησαν μαζὶ
καλυμμαύκι καὶ κορώνια
δπως στὸν παλῆρον ἀγώνα.

Ὡ πατρίς ἐξαναστάσα,
κάτι βλέπω σ' ἄλα μέσα,
κι' ὁ λογίας μὲ τὰ ράσσα
μοῦ θυμίζει Παππα-Φλέσσα.

Μοῦ θυμίζει πρῶτα χρόνια
καὶ θριάμβους διατόρους,
μοῦ θυμίζει ρασσοφόρους
μὲ τσαπράκια, μὲ μηλιθόνια.

Μοῦ θυμίζει καὶ τὸν Διάκο, τὸ παιδί τῆς Ἀλαμάννας,
μοῦ θυμίζει πολεμάρχου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς καμπάνας,
μοῦ θυμίζει σιλαβῶν δράμα
καὶ πολέμου πανηγύρι,
ὅπου πήγαιναν ἀντάμα
γιαταγάνι καὶ φαλτήρι.

Κύρ Ἀλέκο, σὺ καὶ μόνον
ἐξανέστηες καὶ πάλιν
τῶν παλῆρων ἐκείων χρόνων
τὴν τροπαιοφόρον παλῆν.

Κι' ὄλοι βλέπουν ἱερέα τὸν λογία τὸν φαντάρο
καὶ τοὺς ἐκλογεῖς ὀρκίζει καὶ τοὺς πέρινη καὶ καπῆρο,
κι' εἶδαν τὰς διοργανώσεις
προγραμμάτων ἀτιδίων
μέσα σ' τὰς μεταμορφώσεις
τῶν ἀρχαίων Ὀβιδίων.

Κι' ἤχησαν ξηραὶ κοιλάδες,
κι' ἤχησαν δρυμάνες κι' ἔρη
πῶς τῆς Λαύρας οἱ παππάδες
ἐγινῆκαν ψηφοφόροι.

Κι' ἐλαμπε μετὰ πομπῆς
σὲ παππάδων πατριάς
ἡ σεπτὴ καὶ τριλαμπῆς
τῶν Ζατήμηδων τριάς.

Κι' ἐπανάτειλεν ἡμέρα,
ὅπου στὴν Μονὴν τῆς Λαύρας
πανελληνίως παντιέρα
ἐσηκώθη τῆς παλάσρας.

Κι' ἔτριξε σπαθὶ φαντάρων καὶ παππάδων κομπολόγι,
κι' ὁ μεγάλος Γερμανὸς
ἐπεφάνη Ζωντανῆς,
καὶ φαντάρους καὶ παππάδες μὲ κατάνυξιν ἠὺλόγει.

Τῶν ἐνδόξων Καλαβρῶτων
βλέπει σήμερα τὴν γῆν
ἀνεξάντητον πηγῆν
ἄθλων καὶ κλειῶν ἀρρήτων.

Κι' ἀπ' ἐμπρός διαβαδῖν ἡ χώρα
κέντρον φώτων καὶ σταθμῶς,
καὶ διορισμῶν πληθώρα.
ὦν οὐκ ἔστιν ἀριθμῶς.

Βλέπει προκοπὰς μεγάλας,
ποὺ τοῦ φαίνονται σὰν γῆτροι,
βλέπ' ὅπὸ τὰ ράσσα ἕψη
κι' ὅπ' αὐτὰ ποῶν φευγαλαίς.

Βλέπει μ' ἓνα χᾶσκον ὄφος
πῶς φαρεύεται κι' ἡ ψῆφος
μὲ Βαγγέλιο καὶ μὲ πάλια,
βλέπει κι' ἄλλα, βλέπει κι' ἄλλα,
ποὺ δὲν τὰδε στὸν καιρὸ του,
κι' ὄλο κάνει τὸν σταυρὸ του.

Βλέπει ν' ἀφθονὴ σοφία
μὲς σ' τὴν τόσην λειυθεριά,
βλέπει καὶ τηλεγραφητα
μέσα σ' ἄγνωστα χωριά.

Βλέπει στολισμὸς ποικίλους,
βλέπει δράσι, βλέπει φούρια,
βλέπει τηλεγράφου στύλους
φορτωμένους σὲ γαιθούρια.

Βλέπει γύρω βουλεβάρτα, τοὺς παλῆρους ξεχάνει χρόνους,
ποὺ πικρὰ τοὺς περγελοῦν,
βλέπει πισθοδοτουμένους ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ τοὺς δνοῦς,
ποὺ τοὺς στύλους κουβαλοῦν,
ὅπως ἐμισθοδοτεῖτο κι' ἡ κλεινὴ τῶν θρόλλων δνος,
ποὺ τὰ μάρμαρα φορτώθη τοῦ παγκάλου Παρθινῶνος.

Βλέπει κόσμον κεχηνότα,
βλέπει γράμματα καὶ φῶτα,
καὶ τὴν πρόδο νὰ τῶνε μὲ τῆς σούπας τῆς κουτάλας,
μὰ κυττᾶ καὶ λιγεραῖς
τοῦ σπητιοῦ νοικοκυραῖς
τὴν μπουγάδα τῶν ν' ἀφίουν καὶ νὰ γίνονται δασκαλαίς.

Βλέπει κάθε λαδικὸ
μ' ἓνα σιχ δασκαλικὸ
στὸ Σχολεῖο νὰ τραβᾷ,
πλὴν ἀκούει καὶ μουρέλια
νὰ φωνάζουν βι ἄ βᾶ,
καὶ ξεραίνεται στὰ γέλια.

Στὰς κυρίας τὰς εὐσηχίμας
σταματᾶ γελῶν καὶ κλαίον,
βλέπει κόμας, βλέπει ὄμμας
μὲ Σχολεῖα τῶν ἀθλήτων.

Κι' ὁ Ζαήμες, ὁ μὲ ἕληον ἀγαπῆτης φιλοπατρίας
προσπαθῶν τῶν Καλαβρῶτων νὰ μορφώσῃ τὰς κυρίες,
ἀναμείλων ἱριπίων
καταρτίζει μέγαν αἶνον
ἀπὸ στόματος νηπίων
καὶ μικρῶν διδασκομένων.

Τόσῃν δρᾶσιν ὁ Δεσπότης σάν ἐμβρόντητος κυττῆ,
δρόμοι, κήποι, συντριβάνια, καὶ παντοῦ γιὰ στύλους
κι' ἕνας ἀπὸ τὴν Φελλοῦ τηλεγραφικῶς ρωτῆ (λαϊκῶς,
δὲρ γνωστοῦς του 'στὸ Λεχορι ἐπὸς ἀπίδια βαλ' ὁ σάκ-
(κος ;

Ὁ Φασουλῆς μεστὸς χολεῆς.

Παρὰ τὸν ποταμὸν Βουρῶν
τὸν ἀποξηρανθέντα
ἐκάθισα παραληρῶν
κι' ἄρχισα τὴν κουβέντα,

καὶ γοερῶς ἐβρήνισα μετὰ τοῦ Περικλέτου
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ βουβοῦ καὶ τοῦ πανευεργέτου.

Καὶ 'στὸ Λεχορι τὸ κλεινὸν ὄδραγωγέτον πρώτης
γιὰ νὰ χορταίη μὲ νερὸ καθένιας ὑδροπότης.
Πρὸς διαυγεῖς δεξαμενὰς σπεύδει λαὸς δροματός,
ἰδοὺ τῆς νέας ἐποχῆς Ἀδριανὸς Ρωμαιοῦ.

Νερὰ καὶ 'στὰ Καλαβρυτὰ κι' ὄδραγωγέτα τόσα,
καὶ λείει κάθε γλώσσα :
«Πρὸς τὸν Ζαήμεν τρέχετε,
ποῦ σωτῶν ἀνέχεται

τὰς Λοιδερίαι πάσαις,
καὶ δέχεται μομφὰν ἠπληγῆν
ὁ ταῦτην τὴν διψῶσαν γῆν
ἐν ὕδασι κρεμάσας».

Νὰ κι' ὁ Δήμος τῆς Ψωφίδος,
νὰ κι' ὁ Δήμος τῆς Κρασιδος,
ὁ Βοδᾶς, ἡ Κερπινῆ,
μὰ κι' ὁ Δήμος τῶν Παίων
μὲ τοὺς κλάδους τῶν βλαῖων
ταπεινῶς σὲ προσκυνεῖ.

Τόσους ποταμοὺς καὶ λίμνας γεφυρώνεις πέρα πέρα
ὅπως τῶν Περσῶν ὁ Ζερέης τὸν Ἑλλησποντον μιά μέρα.

Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ κόμη,
κι' ἰδὼ πέρα νεῖοι δρόμοι
καὶ γεφύρια σάν κι' ἐκεῖνου,
νὰ κι' ἡ λίμνη παρεκεῖ,
ποῦ θὰ μείν' ἱστορικῆ
ὅπως ἡ τοῦ Λαμαρτίου

Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ λίμνη, ἔξηρανθῆσα παντελῶς,
τὴν ἐξήρανε κι' ἐκείνην ὁ Ἑθναῖον σιγηλός.

Πᾶν ἢ βρώμαϊς κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' οὔτε σκούζουν βαθρακοὶ
βρεκεκῆ κοῦξ σάν πρώτα,
κύρ Ἄλεκο φωτοδότα.

Τρέχουν τρέχουν τὰ νερὰ
διωγῆ καὶ καθαρά,
καπε τῶν Ἀυγείων βρώμαϊ
παντελῶς ἀπελυκάνθη,